

[Udenrigsministeren]

turligt led i vores bistandssamarbejde med udviklingslandene, og det er efter regeringens opfattelse forslag, der alle er i fuld overensstemmelse med den danske bistandspolitik over for udviklingslandene. Den bevillingsmæssige hjemmel er tilvejebragt med finanslovsforslaget, det principielle grundlag er tilvejebragt gennem talløse debatter og gennem lovgivning i dette folketing. Derfor håber jeg, folketinget vil gennemføre udvalgsarbejdet med dette forslag så hurtigt, at al unødigt forsinkelse kan undgås.

Lasse Budtz (S):

Dette forslag til folketingsbeslutning understreger efter min mening på en række måder, hvorfor fremskridtspartiet er isoleret i folketinget, og hvorfor i realiteten alle andre partier er ude af stand til at føre et konstruktivt samarbejde med fremskridtspartiet. Man ved, at pengene til dækning af udgifterne til de 16 aktstykker allerede er opført på finansloven. Man ved, der er et sikkert flertal her i tinget for den politik, aktstykkerne står for. Man ved, at den bistand, der er tale om, er en ganske naturlig fortsættelse af den u-landspolitik, som et flertal i dette høje ting lykkeligvis står for. Og man ved, at man ved at sinke aktstykkernes gang gennem finansudvalget sinker en hjælp, der i højeste grad er akut brug for i en række udviklingslande.

Man ved også, at dansk u-landspolitik netop ikke er udstyret med politiske betingelser; alligevel ønsker man, jfr. de unægtelig noget ordknappe bemærkninger til forslaget, gennemført politiske betingelser for hjælpen, hvilket der heller ikke er flertal for her i tinget.

Der er med andre ord her tale om et nyt eksempel på fremskridtspartiets tomme demonstrationspolitik, der ærlig talt ligger under dette tings værdighed, en demonstrationspolitik, for man ved jo, at der ikke kommer noget ud af dette forslag, som er udtryk for en usolidarisk, reaktionær politik. Men jeg erkender, at den hænger ganske nøje sammen med fremskridtspartiets i øvrigt usolidariske indenrigspolitik, der skal sikre tilværelsen for dem, der har, og afvise bistand til dem, som trænger. Men ingen skal komme og påstå, at fremskridtspartiet har overrasket os.

Dertil kommer, som udenrigsministeren vist allerede har fremhævet, at fremskridtspartiet allerede har fremsat et andet forslag, der ganske vist også er usolidarisk over for u-landene og altså er udtryk for en usolidarisk holdning, men som dog er bedre egnet til en principiel debat om vor u-landspolitik i det hele taget. En sådan debat kan socialdemokratiet ikke have noget imod. Vi finder, det er rimeligt, at vores u-landspolitik løbende debatteres og eventuelt justeres. Ved den principielle debat vil vort hovedsigte dog være, naturligvis, at få gennemført en bekræftelse af den u-landspolitik, der hidtil er ført, og som vi føler os overbevist om at et flertal fortsat står for.

Det kan sikkert heller ikke i mit tilfælde tjene noget som helst formål at gennemgå de enkelte aktstykkers indhold. Det er en opgave for finansudvalget og udenrigsudvalget – det er faktisk det, vi har de to udvalgte. Men det skal siges, at det er meget betegnende, at fremskridtspartiets demonstration har til hensigt at ramme en række bistandsprojekter bl. a. på det humanitære område. Det skal f. eks. gå ud over FN's børnear og det internationale Røde Kors' hjælp til ofrene for den ulykkelige strid i Zimbabwe, hjælpen til undertrykte ofre for det racistiske styre i Namibia og ofre for oversvømmelser i Vietnam. Ja, jeg forbavsnes ikke rigtig over denne metode fra fremskridtspartiets side, og på én måde kan man kun glæde sig over, at fremskridtspartiet fremfører sådan et forslag, for det kunne måske i højere grad åbne vælgerenes øjne for den manglende sociale holdning, den manglende solidaritet, som præger fremskridtspartiet, altså også i udenrigspolitikken. Der er simpelt hen i alle tilfælde tale om at hjælpe mennesker, der har brug for hjælp, og det vil fremskridtspartiet ikke. I hvert fald vil man kun hjælpe lande – ser det ud til ifølge de korte bemærkninger – som har en styreform, der har fremskridtspartiets sympati. Som bl. a. jeg har sagt nogle gange før fra denne talerstol, kan man ikke lade hjælpen være afhængig af den enkelte regering eller det enkelte lands skiftende regeringer af forskellig farve. Der er alt for ofte tale om kup og modkup i en række af u-landene, og når hjælpen først er sat i sving, vil det gå ud over befolkningerne, hvis den indstilles, fordi en regering med en politik, vi ikke kan lide, kommer til magten. Noget andet er, at man